Председникова вечера

Пише: Михаило Меденица
недеља, 06 септембар 2009 13:25

(Прес, 06.09.2009)

Мили боже, чуда великога,
кад се шћаше у земљи Србији,
у Србији закон да изгласа,
да фукари не смеш поменути,
нит' имена, нити презимена,
нит' лоповлук кусог и репатог!
Сабрали се пијани жбирови
и будале из четири странке,
сабрало се шљама манитога,
од злог оца и још горе мајке.
Виски пију у прса се бију,
товаре се јагњетином врућом,
не бил' склизла низ грлашца глатка,
као камен - новинарска патка

На вр' совре Тадићу Борисе,
од ајдучке лозе демократа,
чашу диже, поглед оборио,
од суза се све за ваздух рв'о
- ком јунаку да наздрави прво?!
Ако ћу је напит' по младости,
напићу је Кркобабић Јови!
Ти си Јово вазда веран био,
не принципу него господару,
па ме немој сутра изданути
место гласа да увалиш к..у!
Мани, брате, килаву простату
и артритис и дементне фазе,
но ти гласај по савести својој,
која чини што јој други траже.
Одговара Крка дели Јова,
намрштио под калпаком веће
и попио четири „бруфена",
па сад Тита вића малко реће.
Ој Борисе, овога ми крста,
петокраке звезде и Сталина,

ако рекох, ако и порекох
- исто тако беше и код Троје,
ја те сутра изданути нећу,
повући ћу амандмане своје.
Мој „глас" имаш, мада ме издаје,
ево гутам неке „септолете",
кад ја гласах за лоше законе
и Исус је још'те био дете.
Укрстимо сада чаше, кнеже,
ти са вином а ја са сирупом,
већ је ево време да се леже,
дремаће ми сутра ПУПС за клупом.

Другу чашу диже Борис лепи,
чашу диже, па по столу гледа,
коме сада ваља наздравити,
коме од тих бледоликих беда?!
Ако ћу је напит' по лепоти,
напићу је Батићу Владану!
Тебе Владо љубоморно гледам,
јеси л' човек, јеси л' горска вила
- јеси л' вила или си једнорог,
кондор тица раширених крила?!
Потписасмо Владо протоколе,
тобож имаш још неког у странци,
збратимисмо наше две партије,
ој Србијо, куку ти га мајци!
Ти си Владо јунак од мегдана,
могао си и с Војом и с Чедом,
неће теби онда тешко бити
да изгласаш све з(л)аконе редом.
Рећи ћу ти што рекох и Јови,
слушај савест како ти налаже,
ево теби управних одбора,
ево Србљу још шарене лаже.
Придиже се Батићу Владане,
сину совра ко да сунце грије,
па придиже и „џони вокера",
да наздрави или да се бије.
Хвала теби, деспоте Тадићу,
све што кажеш слепо аминујем,
рекох нећу, ал' ипак ћу гласат',
хигијенски на образе пљујем.
Но ми реци, гласачког ти тела,
и Косова и шенгена бела,
реци само да ме жеља мине

- гласамо ли противу истине?!
Хоће л' одсад бити строге тајне
кол'ко узех с скупштинске благајне?!
Нека буде како бити мора,
моја странка присно је уз тебе,
оба члана и чврста начела,
а истина може да се ј..е!

Трећу чашу узе Тадић Бора,
погледује с леве стране стола,
ту му седи срцу најмилији,
ту му седи побратим до бола.
Ако ћу је напит' по моралу,
напићу је Дачићу Ивици!
А ој, Иво, јање моје живо,
у тебе сам глед'о ко у оца,
немој ми се преметнути друже,
ти витеже конопца и коца!
У тебе се нико није над'о,
спремале ти дахије „марицу",
вребали те, ал' те нисам дао:
„Не дирајте кофер и Ивицу"!
Присети се, ако бога знадеш,
ко те хтео кад је Слоба о'шо,
присети се како сте нас тукли,
присети се да би закон прош'о!
Поновићу што рекох двојици,
и ти гласај по своме моралу,
веле немаш, али знам да лажу,
у вас морал чучи у аналу.
Кад поскочи то жандарско ждребе,
на три ломи и астал и руку:
„Нећу, Боки, ја издати тебе,
а медији нека нас повуку..."!
Ти си мени вазда био мио,
чак у оном пређашњем уставу,
мирно спавај и за нас не брини,
ми смо јарбол за сваку заставу.
Када сутра Славица подвикне
да картице убацимо круте,
проћ' ће закон ко Млађу поштење,
вазда теби ја бићу уз скуте.

За четврту Борис пође чашу,
љуто гледа а већ дупло види,
подић' ће је бившему пајташу,

одметнику којега се стиди.
Ако ћу је напит' по поштењу,
напићу је Јовановић Чеди!
Мили Чедо, либерално моје,
за све ружно сад молим опрости,
ја те кудих, ал' те ја и љубих,
ајд' истини да ломимо кости.
Ја те знадем, знадем ти бледило,
подочњаке познам ти у мраку,
ти се нећкај, па после попусти,
гледај на све ко још једну шљаку.
Знам да ти си шилеровског типа,
старог кова пословни дечарац,
помози ми, тако ли ти џипа,
и дуплекса, и Бебе џепарац!
Замисли се курјак либерални,
многе тај је прош'о офанзиве,
нема части, а нема ни образ,
либерали од тога не живе.
Помоћи ћу ја теби, Борисе,
оћу, брате, прљавих ми руку,
ником више на ум да не падне
да ми фотка либералну муку.
Јеси, Боки, ти мене продао,
ономаде кад гласаше странка,
и прогнао на тајкунске јасле
- њи'ов новац мени да је банка.
Ал' се, ево, вратих с Миконоса,
чујем гласе већина ти тесна,
знаш тарифу мојега поноса,
издали ме и Жарко и Весна.
Куражи ми знаш и сам не мањка,
на мети сам злонамерних људи,
одсад 'оћу кад ме ко погледа
- да се сече, не да му се суди.
И још само ово да ти кажем,
али ћути и ником ни речи,
кад год зинем тако масно слажем,
ја сам себи од Србије пречи!

Задњу капљу заветнога пића,
диже Борис да наздрави виком,
финансијском чуду од младића,
на човека што подсећа ликом.
Ако ћу је напит' ни по чему,
напићу је Млађану Динкићу!

Мој Млађане, моја жива рано,
моја п.цо са два и три лица,
за тебе је писан овај закон,
да те чува боље од „лисица".
Многе ти си оборио власти,
да си стручан на лицу ти пише,
увек ти си држао до части,
ресор мање или ресор више.
Гласачи ти статистичка грешка,
партија ти ко од лука веза,
ал' се Млађа вазда задњи смешка,
може Млађа свакога да зеза.
Не устаје са соврице Млађа,
неће кнезу да подигне чашу,
погледо га ко извештај с берзе,
уврећену изиграва снашу.
Давно сам ти говорио, кнеже,
удри рају, стисни је за гушу,
шта њих брига шта то ми чинимо,
сатри банди и тело и душу.
Ниси хтео тада да ме слушаш,
још си ме кудио за Кришта
да вратимо штоно није наше,
па да за нас не остане ништа.
Онол'ке сам банке затворио,
тол'ке фирме продао на кило,
с тешком сам се муком изборио
да би нама данас боље било.
Ал' не страхуј од Крунске витеже,
и моје ће погурати стадо,
јер Србији било би још теже,
када Млађа њоме не би влад'о.
Опростићу све ти тешке речи,
кајање ти прочитах на лицу,
дај Томици још седам мандата
и још неку у Влади столицу.
И да знадеш за кипарске паре,
оне што је отео нам Слоба,
наш'о сам их, ал' нећу да кажем,
штековаћу тајну ту до гроба.

Гледа Борис све своје велможе,
заплак'о би, ал' му суза тешка,
ко с таквима мора да наздравља,
гора од њих божија је грешка!
Здраво дошли и здраво ми пошли,

власт нам чедо инцестнога брака,
али ко то сме више да пише
- сад у доба демократског мрака?..